

Äänitamise läbbi oma tahtniist ilmutada. Vanemade surbtus olli ütlemata suur. Siin laomas nüüd nende kallis laps, mõne päwa eest otsego sena ingli fuijo, nüüd kolleda näoga, paistetanud pā förwitsa sarnane. Silmad olid mitto päwa juba finni. — Seal jäävihel päival noorem tüttar Saara nisamoti aigeks ja langes rõugede käte. Nüüd istus herra ühe, praua teise lapse jäangi ees. „Ma annaksin teile oma poole varanduse“ ütles herra töhtrele: „kui teie minno lapsed surmast peastate.“ Töhter kostis: Mis minno wäes on, sedda teen ma teile tõutamata, agga ehit töutaksite teie mulle terve kuningriigi, ei suiki wõi minna teile tödeste lubbada, et teie lapsed elusse jäävad. — Herra nõudis, kas Äptekis mingi nisuggust rohut ei ole leida, mis nende poega többe eest varjaks. Töhter kostis; saherdust rohut ei olle maa-ilmas veel leitud, ja kõneles pikemalt, et mõnes sohas katseks lastele rõugeid többistest küllest olli pandud, mis läbbi rõuged mõnikord ka ölp-samad olnud, agga mitto surri ka pandud rõugede käte. „Juimal o.đfo!“ ütles herra, „et ma isse oma lapsete mõrtsufaks saan; jägo ememine lugu Juimala tahtmisse alla, tehto Temma isse kudda ta arwab! Agga se on vägga urmus mõttelik, et ni mitto miljonil ilmasüütatud lapsed, noored ja wanad inimesed rõugekatko läbbi äraäärivitalse ja mõre emalapse mingi kombel többe eest ei jõua kantseda. Tõdeste, kes sele kurja többe vasto varjo-rohutu öpetaks tundma, se oileto rõigesuurem inimese suggu hä-tegija, suurem kui ükski kuningas!“

ja eggas jõuaks kuningriigid sedda önnistust teinale kätte tassuda! Tõssi tūl, kostis töhter: agga kust nisuggust varjo-rohutu leida? kui ükskord koggemata juhtumine siin tee näitajaks ei saa. „Ütlege enenaine,“ kõneles herra, „kui elde Juimal sedda armo ei lasse leida! fest ilma teina tahtmata ei sünni middagi ja on kõit ümiste töö ning teggo asjata.

Teisel ösel ei suudanud herra enam walwada; tema eitis väsimuse pärast maggama ja pallus koolmeistri lapse jures walwama. Agga ei ema armastus tunne tündi egza väsimust, waid on tuggewam kui mehe rannu; sepärrast ei tulnud praua silma und. Herra maggamine olli rahuta, rasket unenäud piinasiid. tedda: Matilde seisib aua äärel, surin tema fannul. Wärisedes ärkas herra ühest ja waata, tema woodi ees seisib, kahvatunud näoga otsego walmis surmafuijo, tema abikaasa ja ütles nutliko eälega: Tõuse üles! meie Matilde on inge-waakumas! — Herra wanlus aige lapse jure; Matilde laumas waiksel sängis maas, seit tema — olli jubba surnud. Mõnged ollid seha peal mustaks läinud, suu seisib alles laiale, otsego olleks tahtnud laps veel ingada. Kui praua näggi et laps tödeste surnud olli, siis löpes ta joud forraga otsa; tema minnestas lapse sängi förwa ära; tedda kanti teisi fambris, kus tema otsego surnud sängi langes. (Põra lehe ümber seal näed sa nende pilt.) Herra tulli tagasi ja nutis ärdaste: „Siina olled kõigest ajjalikust waewaast peastetud; rahu olgo siinuga!“